

Entrevista Àlex Susanna A 'Promiscuïtat', un dels seus poemaris més propers a la vida, interpel·la el lector per tornar-lo a ell mateix

“Preteinc que el poema em caci a mi”

Valèria Gaillard
BARCELONA

Diu que publica al ritme que li dicten els poemes, i que si n'escrui quatre o cinc l'any ja es dona per satisfet. Així justifica l'escriptor Àlex Susanna els quatre anys que s'han escolat des que va publicar el seu darrer poemari *Angles morts*, el 2007. A *Promiscuïtat* (Proa), que qualifica com el seu llibre més proper a la vida, recull les vivències i reflexions sobre la vida quotidiana.

Hi predomina un “nel mezzo del camin”, un moment de fer balanç. Com és aquesta promiscuïtat que apareix als 50 anys, en què tot sembla barrejar-se?

Sempre intento que els poemes parlin d'experiències recognoscibles i compartibles, experiències que interpel·lin el lector, que el retornin a si mateix. Com va dir Robert Graves, m'agradaria que els meus poemes fossin percebuts com a miniatures d'alta tensió emocional.

En poemes com *Bolero* constata un temps que s'escola, però també un “haver après a mirar”.

Hi ha poetes que sobretot miren, n'hi ha que canten i n'hi ha que

pensen. En el meu cas canto molt poc, i més aviat miro i de vegades penso. La poesia no deixa de ser una eina d'aprenentatge formal i moral inexhaurible, i des d'aquest punt de vista diria que, com la pintura, la poesia m'ha ensenyat a mirar millor, o a mirar més endins.

Com a contrast d'aquest hivern apareix el desig, el sexe.

Totes les etapes de la vida tenen –o poden tenir– les seves formes de plenitud: en aquest cas potser no he fet més que comprovar el que deia Radiguet: “Sovint el plaer es troba més en la repetició que en la novetat.” Tant en els poemes com en els dietaris intento correspondre als estímuls tan diversos de la vida i ser agraït amb ella. Fer poemes a partir de la prosa de la vida i d'alguns dels seus moments més reveladors, pletòrics, desconcertants o contradictoris. És cert que a *Promiscuïtat* hi ha un bon nombre de poemes eròtics, però això no ho decideixo jo sinó la realitat que se m'imposa quan i com vol.

El poemari està travessat de paisatges i ciutats que el poeta recorre: una font d'inspiració?

Sempre dic que, sortosament, la poesia, com la felicitat, ens agafa amb cara d'enzes. No em conside-

Àlex Susanna és l'actual director adjunt de l'Institut Ramon Llull ■ Q. PUIG

ro un caçador de poemes, sinó que més aviat pretenc que el poema em caci a mi, m'assalti quan menys ho espero i m'obligui a escriure'l, i és fent-ho que l'experiència en qüestió acaba d'adquirir el seu més ple sentit. Els poetes som constructors de sentit, i la poesia, la principal reserva de sentit de què disposem.

La poesia per a vostè és aquest “passar a net el silenci” de *Dis-sabte de tardor*?

Tot poema conté implícitament una reflexió sobre el que és la poesia. Ara bé, de tant en tant la pròpia poesia esdevé subjecte del poema: en el fons és ben normal interrogar-se sobre el lloc de la poesia en un temps que sembla cada cop més allunyat, al·lèrgic o

refractari al sentit, i més en concret al que pot aportar un determinat ús del llenguatge. Els poetes, en certa manera, som com uns resistents del sentit.

A *Contractes* surt en la defensa dels poemes d'amor, que sembla que han perdut credibilitat...

Els poemes són uns artefactes ben curiosos, com una mena d'escultures verbals, i el poeta un escultor del mot. Valéry deia que un poema és un dubte prolongat entre el so i el sentit: diguem que una part del poema voldria convertir-se en música, però l'altra en sentit. De la irresoluble tensió que se'n deriva neix el poema. Llegir-ne uns quants és la millor inversió del dia: poques accions ens donaran tant amb tan poc!

‘Sala d’espera futur’ va del Tantarantana a Berlín

J.B.
BARCELONA

Sala d'espera futur és un text d'Oliver Kluck que parla en clau tragicocòmica de la crisi financera global. És un dels textos contemporanis més representats a Alemanya. Només fins a aquest diumenge, es pot veure al Tantarantana la versió que signa Christina Schmutz (una alemanya que viu a Barcelona fa anys) i Frithwin Wagner-Lippok (un altre alemany que alterna les direccions entre Europa i el Brasil). Aquesta mateixa producció, representada en català, es podrà veure l'hivern del 2012 a Berlín.

El director de la sala, Julio Álvarez, recomana veure l'obra avalada per Schmutz, una creadora que té “una visió del teatre molt personal” investigant en l'art performàntic. Si a *Mein kapital* (l'anterior cartell de la sala), la crisi s'abordava des “d'una mirada mediterrània”, ara es fa una altra mirada del mateix tema, però amb un enfocament radicalment diferent, “amb una comicitat germànica”.

“És un discurs d'indignació”, defineix Christina Schmutz. Tot i que intervenen tres actrius (Olga Cercós, Marta Aguilar i Catalina Esquivel), l'escriptura no respon a diferents personatges si no a un estat anímic col·lectiu. Wagner-Lippok diu provocatiu: “Tobra en sí, no existeix, hi ha, sí, un text”. L'obra es construeix a partir de la responsabilitat artística dels intèrprets. ■

Dei Furbi fa deu anys amb programa doble

J.B.
BARCELONA

Des d'avui i fins al 8 de gener, la companyia Dei Furbi proposa una sessió doble a la Biblioteca de Catalunya. S'alternaran *Homes de Shakespeare* i *Asufre* (en sessió gòlfa) de divendres a diumenge. Dijous

també es programa *Asufre*, però el precedeix una sessió de vídeos per veure els espectacles anteriors d'aquesta companyia (*Scherzo*, *Divertimento*, *Tocata ifuga* i *L'illa dels esclaus*).

Dei Furbi és una companyia que des de la *Commedia dell'Arte* ha anat cons-

truint uns espectacles en què s'han anat incorporant elements com ara la cançó, l'esgrima i la coreografia. És una companyia que a mesura que s'ha anat consolidant ha anat ampliant la gira tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. *Homes de Shakespeare* i *Asufre*, els seus dos últims

Un detall de la comèdia ‘Asufre’, que es programa de dijous a diumenge ■ DEI FURBI

espectacles (premiats amb la millor direcció al Certamen Nacional de Teatro para Directoras de Escena, de Torrejón de Ardoz, del 2010 i el 2011), parteixen de dramaturgia pròpia. A *Asufre* construeixen un cabaret literari cantant un rap propi i convocant a la sala d'espera de l'infern autors com ara Sartre, Strindberg, Kafka i Dante. Alguns textos d'aquests autors s'han desconstruït per bastir una acció enginyosa amb uns actors que només tenen unes sabates de taló i unes cadires de vellut a escena. ■